

**Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, Laren
derde zondag van de Veertigdagentijd
11/12 maart 2017¹**

Het eerste woord is van Jezus: "Geef Mij te drinken".
De Heer heeft dorst. Hij is een mens als wij.

De leerlingen waren in de stad aan het winkelen. Er zou binnenkort genoeg te eten en te drinken zijn.

Maar Jezus heeft dorst. Hij zit daar bij de bron van Jakob, de aartsvader, die als nieuwe naam Israël kreeg. Hij zit bij de bron van de traditie, de rijke overlevering van zijn volk. Zoals wij vandaag. Wat zinvol en noodzakelijk is het naar de kerk te komen en naar de bron van ons geloof te gaan, de verhalen te overwegen, God te zoeken voor ons leven, aan de hand van Jezus, dé Bron van leven.

De boodschappen zullen straks gebracht worden door de leerlingen, maar Jezus heeft nog een andere dorst. De dorst naar het gesprek, naar de ontmoeting, - het lessen van een veel diepere dorst en honger. "Ik heb een andere spijs te eten."

"Mijn spijs is het de wil van de Vader te doen". Hoe kun je daarnaar wel niet verlangen: verstaan, aangevoeld, begrepen te worden. En zo de wil van God voor jou te ontdekken.

De vrouw voelt zich gekend, begrepen. Zij is een Samaritaanse. Vrome joden zoals Jezus hoorden niet met deze halve heidense vrouw te praten. Of eigenlijk met geen enkele vrouw zonder haar man erbij.

De man die zij nu heeft is niet haar eigen man. De vrouw heeft meerdere mannen gehad. Een tragische levensgeschiedenis. Geen relatie lukt. Dat maakt haar plek in de samenleving nog moeilijker. Bij wie hoort ze nu

¹ Exodus 17, 3-7; psalm 95; Romeinenbrief 5, 1-2. 5-8; Johannes 4, 5-42

eigenlijk? In Jezus ontmoet zij eindelijk iemand die naar haar verhaal, haar niet zo keurige levensverhaal luistert. Zonder te oordelen. Wat is dat toch bevrijdend, iemand te treffen die naar jou luistert, inziet wat er gebeurd is. Dat is genezend. Dat leest een heel diepe dorst van iedere mens, in het bijzonder van deze vrouw, een dorst naar menselijkheid, aanvaard worden, niet verworpen, afgewezen, zoals maar al te vaak met vrouwen is gebeurd en nog gebeurt. En niet alleen in Islamitische landen.

Dorst hebben. dorst naar een gewoon glas water, dorst naar begrip, mededogen, vergeving. Sommige mensen moeten lang zoeken. Zoals deze vrouw. Het evangelie zegt: uw en mijn ware dorst naar menselijkheid vind je bij Jezus. Hij zit bij de bron van aartsvader Jakob/Israël, maar eigenlijk is Jezus zelf de bron. Bij Hem moet je zijn om jouw diepste menselijke dorst naar leven te lessen. In Hem is God bij je.

Juist dat vroegen de dorstige Israëlieten in de woestijn van hun leven zich af. Zij vroegen: Is de Heer nu bij ons of niet?

Dat is het grote verwijt aan deze gelovigen. Of anders gezegd: dat doet de Heer pijn, dat zij daaraan getwijfeld hebben. Je kunt je godverlaten en godvergeten voelen, maar daarom *is* Hij er nog wel. Op een manier die u en ik niet kunnen begrijpen. Je kunt voor raadsels staan. Ik ben toch gelovige: waar is God, waarom al dat onrecht, waarom al die dorst naar leven, begrip, vrede, waarom moeten mensen zo smachten?

Het is niet erg of te verwijten, dat de gelovigen mopperden en klaagden over hun dorst in die hete woestijn, maar wel is het ernstig dat zij aan Gods aanwezigheid hadden getwijfeld. Ook al begrijp ik gebeurtenissen, teleurstellingen, rampen niet, ook al kom ik terecht in opstand tegen onrecht, dat betekent nog niet dat God niet bij me is, bij ons is. Misschien ontdek ik dat pas later, als de dorst van het leven mijn verlangen naar het echte water heeft uitgediept; als ik niet meer met de vuist op tafel onmiddellijke bevrediging van mijn behoeften eis of afdwing, maar ik weet te wachten, te verlangen naar wat mijn dorst werkelijk leest.

Dat is de zin van onze veertigdagentijd. Dat wij niet langer met vertoon van machtsmiddelen en grote monden willen afdwingen waarop wij menen recht te hebben, zoals in onze dagen helaas gewoon begint te worden. Deze tijd helpt ons weer te verlangen, te hopen, lief te hebben, dankbaar te zijn.

Zoals Jezus deed bij de put van Jakob, op het heetst van de dag, tijdens de woestijntocht van zijn leven, zoals Hij begrip opbracht voor die geïsoleerde vrouw en zoals zij Hem uit de rijke bron van Jakob, de bron van de geloofstraditie, te drinken wilde geven.

Laten wij zo elkaars dorst lessen.
Amen.

pastoor Nico van der Peet